

IK BEN NIET BANG

Het is bijna middernacht en de wind giert om de boomhut. ‘Griezelig,’ fluistert Gijs. ‘Perfect weer voor een spookverhaal!’

Deze krakende hut geeft me de kriebels en van spookverhalen hou ik al helemaal niet. Zeker niet nu we op school de hele dag verhalen horen over de Hersenvreter. Ze zeggen dat het een wezen is dat kinderen aanvalt. Wat het precies is weet niemand, een monster, een spook of misschien zelfs een virus. Er schijnen video’s rond te gaan, en er wordt gefluisterd dat het ding je hersenen aantast. Al geloof ik er niet in, het geeft me toch de kriebels. Maar mijn nieuwe beste vriend Gijs moet niet denken dat ik een slappeling ben. ‘Goed idee,’ zeg ik dus maar, terwijl ik nog wat dieper in mijn slaapzak kruip. De bladeren van de boom werpen dansende schaduwen in het maanlicht op de vloer van de hut.

‘Weet je het zeker?’ vraagt Gijs. ‘Ik ken een hele engel!’

Met mijn zaklamp schijn ik op mijn gezicht. ‘Zie ik eruit alsof ik bang ben?’

‘Mooi.’ Gijs schraapt zijn keel. ‘Dit is namelijk een waar gebeurd verhaal.’

De schaduwen maken Gijs’ gezicht hard en zijn ogen duister. ‘Het was een nacht zoals deze,’ fluistert hij zacht. ‘De wind hilde en takken kraakten om de tent in het bos, terwijl twee jongens probeerden te slapen. Ze hadden spijt dat ze alleen waren gaan kamperen, maar midden in de nacht terug naar huis? Dát durfden ze ook niet.’

Ik slik. Gelukkig staat onze boomhut in mijn eigen tuin, en niet midden in het bos.

‘Na een paar uur vielen ze eindelijk in slaap,’ gaat Gijs verder. ‘Daardoor hoorden ze niet dat er voetstappen om de tent klonken. En ook niet dat de rits héél langzaam werd opgedaan. Een zwarte schaduw sloop de tent binnen.’

Dit is vreselijk. Buiten rammelt de wind aan de luiken van de hut, als een monster dat naar binnen wil.

‘Iets ademde zacht, terwijl het naar de slapende jongens keek. Het maakte zich klein. En daarna klauterde dat wezen zó het oor binnen van de ene jongen, en daarna van de andere.’

‘Gatver!’ zeg ik net iets te hard. ‘Die Hersenvreter weer? Dat monster dat in je oren kruipt?’ Opgelucht barst ik in lachen uit. Als het een écht eng verhaal zou zijn, had ik vast geen oog dichtgedaan vannacht.

‘O, jij gelooft er niet in?’ Gijs kijkt bloedserieus. ‘Dan heb je vast niet gehoord dat dat... ding de afgelopen tijd vaker is verschenen, hier in de buurt. Als hij bij je op bezoek is geweest, word je dommer, hè? Die twee jongens? Hun hersenen waren zo aangetast, dat ze de weg terug naar huis waren vergeten. Ze hebben drie dagen door het bos gedwaald.’

Ik grinnik. Wie gelooft nou zoiets?

‘Niet lachen!’ zegt Gijs geïrriteerd. ‘Er zijn écht meldingen over binnengekomen bij de politie. Mijn vader doet er onderzoek naar.’

Ik rol schaterend over mijn luchtbed. ‘O, kom op! Dat geloof je toch niet echt?’ Ik ga rechtop zitten en steek mijn handen naar voren, mijn vingers gekromd als klauwen. ‘Hersens... hersens... ik heb hersenhonger!’

Gijs gooit zijn armen in de lucht. ‘Nou, dan geloof je het toch niet?’

‘Doe niet zo flauw, joh,’ zeg ik. ‘Je zei dat je een spookverhaal had. Ik was er klaar voor om echt te griezelen. Weet je niets engers?’

Gijs pakt zijn telefoon. ‘Wacht. Ik heb bewijs.’

Hij klikt op een link en een video opent automatisch. ‘Deze video heb ik doorgestuurd gekregen. Dit zijn echte beelden van de telefoon van een van de jongens.’ Het beeld is wat korrelig, maar je kunt duidelijk twee slapende jongens onderscheiden, in een tent met een puntdak. Dan klinkt, heel zacht en buiten beeld, het geluid van een rits. Een zwarte vorm verschijnt. Langzaam beweegt de schaduw zich door het beeld. De haartjes op mijn arm gaan overeind staan. Het ding rekt zich uit, verandert van vorm, en duikt vliegensvlug af op het hoofd van de jongen aan de rechterkant van de tent. Er klinkt een zacht slurpgeluidje.

Ik hap naar adem. Even later is de schaduw terug, nu onderweg naar de andere jongen.

‘Hier eindigt de video,’ zegt Gijs.

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Deze video bewijst niets, het zijn onduidelijke beelden waarop je eigenlijk niet veel meer ziet dan een schaduw. Met AI zet je dit zó in elkaar. En toch heb ik kippenvel.

Plotseling klinkt er een schrapend geluid aan de rechterkant van de hut. Mijn huid tintelt.

Gijs kijkt me verschrikt aan. ‘Wat was dat?’

‘Een tak of zo,’ zeg ik vlug, vooral om mezelf gerust te stellen.

Bonk! Ik ga rechtop zitten. Dit was zéker geen tak! ‘Er is iets bij onze hut,’ fluister ik.

Met een enorme klap schiet onze deur open. Die botst tegen de muur erachter, kaatst terug en blijft op een kier staan klapperen. Buiten zie ik niets dan zwart. Mijn hart bonst. Dit kan niet, ik weet zeker dat ik die deur op slot heb gedaan! Maar toch blaast de wind nu dwars door de boomhut, smijt de chipzak die tussen ons in op de vloer ligt ondersteboven en rukt de tekeningen van de muur. Ik sta op om de deur dicht te duwen. Maar vlak voor mijn hand het hout raakt, zie ik in de deuropening opeens een

hand. Een zwarte, harige hand, veel te groot om van een mens te zijn. Ik deins achteruit. Gijs gooit zich met slaapzak en al naar voren en geeft de deur zo'n harde zet dat hij weer in het slot klikt.

'Zag je dat?' vraag ik, starend naar de plek waar ik net de zwarte vingers zag.

'Het was een schaduw,' zegt Gijs. 'Een schaduw die op een hand leek.'

Ik weet niet of hij dat zelf ook gelooft. Maar de geluiden blijven weg. Langzaam wordt mijn ademhaling weer wat rustiger. Gijs heeft gelijk, zeg ik tegen mezelf. Het moet gewoon een schaduw geweest zijn.

'Niet normaal, zo'n harde wind die gewoon de deur openrukt!' Ik draai het slot nu dubbel om, en vraag: 'Zal ik mijn ouders bellen? Voor de zekerheid?'

Gijs snuift. 'Ben je bang dan?'

'Tuurlijk niet,' bluf ik.

'Ik ook niet, hoor.' Hij slaat zijn armen over elkaar. 'We hebben het ons vast verbeeld.'

Die nacht slaan we, voor de zekerheid, allebei een sjaal om onze oren voor we diep in onze slaapzakken duiken.

‘Vlug, wat is drie keer vier?’ Gijs kijkt me strak aan.

‘Eh... twaalf?’ Ik wrijf in mijn ogen. Wakker gemaakt worden met tafels is niet mijn ideale vrije ochtend.

‘Gelukkig, de Hersenvreter heeft je vannacht niet te pakken gehad,’ zegt Gijs.

‘Jij deed het bijna in je broek, hè?’ plaag ik hem.

Hij grinnikt. ‘O ja? Wie wilde er nou zijn ouders bellen?’ We klimmen het trapje af en lopen ons huis in om te ontbijten. Mijn tweelingzus Cleo is al op. Ze kijkt tv en eet een banaan. Als begroeting zwaait ze even met de schil. Ik maak yoghurt met muesli en zet thee. Net wanneer ik mijn eerste hap wil nemen, wordt er aangebeld. Onze hond Bluf, die in zijn mand ligt te slapen, tilt even zijn kop op en valt dan weer in een diepe slaap. Cleo rent naar de deur. Met een teleurgesteld gezicht komt ze de kamer weer in gelopen. Ze heeft een kartonnen doosje in haar handen. Yes! Ik weet meteen wat het is.

‘Niet eerlijk dat jouw bestelling er wel is,’ zegt ze. ‘Ik zit al drie dagen te wachten op mijn nieuwe shirt.’

Ze komt op me aflopen met het pakje. Dan geeft ze het me met een zwaai. Nu zie ik pas dat de hand waarmee ze me het pakket geeft zwart is. Zwart, harig, en veel te groot voor een mensenhand... Aha!

‘Cleo!’ roep ik boos. ‘Was jij dat vannacht?’

Ze steekt de klauw in de lucht en gromt. Nu snap ik het. Dit zijn haar trollenhanden, een belangrijk onderdeel van haar outfit voor het Grollen- en Trollenfestival. Tijdens dat festival, dat ieder voorjaar in onze stad wordt gevierd, verkleeden veel bewoners zich als monsters en trollen.

‘Grapje, moet kunnen!’ Mijn zus laat zich lachend achterovervallen op de bank. ‘Jullie waren doodsbang, hè?’

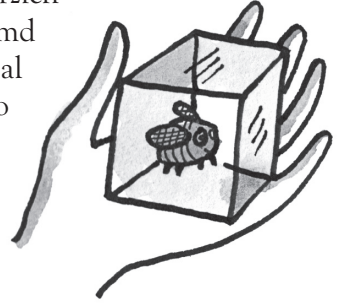
Ik doe mijn best om niet met haar mee te lachen. Dat plezier gun ik haar niet.

Gijs loert nieuwsgierig naar het doosje in mijn handen. Ik ga expres met mijn rug naar Cleo zitten.

‘Hier zit iets gaafs in, joh!’ zeg ik om de spanning nog een beetje op te voeren.

‘Laat zien dan!’ Gijs trekt het uit mijn handen en begint aan het karton te pulken. Ik pak het terug en rits het in één keer open.

Daar ligt-ie, in een verpakking van doorzichtig plastic: de kleinste drone ooit. Vermomd als een dikke bromvlieg. Hij kostte me al mijn spaargeld, maar deze wilde ik al zo lang. Hiermee kan ik iedereen ongemerkt bespioneren. Mijn zussen, als ze met hun vriendinnen over mij roddelen. De meester, als hij toetsen maakt. De mogelijkheden zijn eindeloos!

‘Een vlieg? Je hebt een vlieg gekocht?’ Cleo barst in lachen uit. ‘Zeker weer een of ander rotgeintje. Zoals die kauwgom die je een schokje geeft, of die nepdrol laatst?’

Ik negeer haar, zoals gewoonlijk, en open het plastic met mijn tanden. Voorzichtig peuter ik de vlieg los. Hij is ongeveer anderhalve centimeter groot, en zo zwaar als een pinda. Hoe kan dit ding vliegen? Ik kan niet goed zien waar de camera verstopt zit. ‘Laten we hem uitproberen!’ stel ik voor.

‘Hier in huis proberen we niks uit,’ klinkt er opeens achter me. Het is mijn moeder, in haar huispak, met haar armen over elkaar geslagen. ‘De keukenmuren druipen nog na van het recept dat jullie vorige week wilden uittesten. Ga maar lekker naar de loods, daar heb je veel meer ruimte.’

‘Ik wist niet dat die loods ook van jouw familie is,’ zegt Gijs, als we ernaartoe lopen. ‘Wat doen ze hier eigenlijk?’

‘Dat weet ik ook niet precies.’ Mijn wangen worden warm. Ik wil Gijs niet vertellen wat ze hier écht uitgesproken. ‘Van alles. De ene keer handelen ze in dit, dan weer dat.’ Het is niet helemaal gelogen.

Gijs slikt het. Hij stelt verder geen vragen. Cleo, die voorploopt, heeft de deuren al opengedaan. 'Ik loop wel even naar Spike om hem te waarschuwen. Anders schrikt-ie zich straks rot als hij wakker wordt.' Ze loopt de trap op naar het kamertje van Spike. Die ruimte, gemaakt van een oude container op ijzeren palen, heeft een raam dat de loods in kijkt. De gordijnen zijn dicht. Cleo klopt op de deur. 'Oom Spike...' fluistert ze. 'Ik ben het, je lievelingsnichtje.'

'Mogguh schat! Heb je een lekker bakkie koffie voor me meegenomen?' vraagt een slaperige stem.

'Helaas, vandaag geen roomservice.' Cleo verplaatst haar gewicht naar haar andere been. 'Maar we zijn even in de loods, met Vinnies vriend Gijs. Vinnie wil zijn nieuwe speeltje uittesten.'

'Mogguh Vin en Gijs! Durven jullie dat zelf niet te vragen?' klinkt er vanuit de container. 'Maar helemaal prima, hoor. Doe lekker jullie ding, als jullie de boel maar heel laten en geen herrie maken, want ik ben nog niet uitgeslapen.'

Ik glimlach. Oom Spike is zo'n slaapkop!

Bluf, die stilletjes achter ons aan is geslopen en nu naast Cleo boven aan de trap staat, blaft. Spike en Bluf zijn besties. 'Goedemorgen grote vriend, kom je bij mij liggen?' vraagt Spike. Maar Bluf dribbelt alweer de trap af. Die is veel te nieuwsgierig naar wat wij hier gaan doen.

Voorzichtig haal ik de vlieg weer uit zijn verpakking. Ik installeer de app waarmee je hem kunt bedienen. Die ziet er gelukkig heel simpel uit. Over de hele breedte van mijn telefoonscherm zie ik het beeld van de camera van het apparaat. Aan de linker- en aan de rechterkant zitten een soort doorzichtige joysticks en wat knopjes om de camera te bedienen. De linker joystick is zo te zien om te sturen, en de rechter is voor de snelheid. Dan zet ik de vlieg voor me op de grond en laat hem opstijgen. Wow, dit gaat supermakkelijk, net een videogame!

De drone vliegt de hele hal door. Ik zie de stapels do-

zen hoog opgestapeld staan en vlieg nog hoger. Het valt me op hoe stoffig de plafondbalken zijn. Dan vlieg ik naar het raampje van Spike. De gordijntjes zitten stevig dicht, dus ik kan niet naar binnen gluren. Ik zou met de vlieg tegen het raam willen tikken, voor de grap, maar weet niet zeker of de drone daartegen kan, dus doe het toch maar niet. Dan laat ik de vlieg weer terugkeren en land weer op de grond.

‘Mag ik ook eens?’ vraagt Gijs. Hij lijkt er nog handiger mee dan ik – al zijn uren gamen komen blijkbaar van pas! De vlieg gaat recht naar het plafond, opzij en dan met een duikvlucht naar beneden. ‘Niet normaal hard, gast!’ zeg ik, terwijl de vlieg rakelings langs mijn benen scheert. En dan gebeurt het. De drone vliegt in de richting van Bluf, die een stap opzij zet, zijn bek opendoet en... slikt. De vlieg is verdwenen!

‘Oeps!’ mompelt Gijs. ‘Heeft Bluf nou die drone opgegeten?’

Ik kan wel janken. In gedachten trek ik mijn zuurverdiende spaargeld door de wc.

‘Geef hier,’ zeg ik een beetje kattig, en pak mijn telefoon terug. De camera doet het nog steeds. Ik zie de rozerode binnenkant van Bluf, en in mijn haast om de drone uit te schakelen, druk ik per ongeluk op de snelheidsknop. Bluf spert zijn ogen wijd open en springt met vier poten de lucht in. ‘Sorry, Bluffie!’ zeg ik snel. Ik schakel de drone uit via de app, en hoop dat het pantser van de vlieg bestand is tegen een ritje door de darmen van een hond.

Cleo grijnst. ‘Ik weet wel wie er de komende dagen hondenuitlaatdienst heeft!’

OP DE GRILL

‘Niet doen, dat is levensgevaarlijk!’ Ik sla de fles met brandstof uit de handen van oom Spike. De fles vliegt door de tuin, en landt een stuk verderop in de bosjes. Spike kijkt me aan alsof ik gek geworden ben. ‘Waarom deed je dat nou?’

‘Weet je niet hoe link het is om de barbecue daarmee aan te maken? Als er een steekvlam ontstaat, ben jij straks krokant gebakken.’

‘Kun jij het soms beter?’ vraagt Spike. Op zijn kale hoofd verschijnen zweetdruppels.

Ik prop wat stukken van een oude krant tussen de kolen en steek in één keer de barbecue aan. Spike klapt in zijn handen. ‘Eindelijk iets waar je écht goed in bent, Vinnie!’

Die stekelige opmerking heb ik wel een beetje verdiend. Als lid van de familie Bandini wordt van mij verwacht dat ik meewerk in ons ietwat ongewone familiebedrijf. Maar in diefstal en oplichting – de twee belangrijkste bedrijfsactiviteiten van Bandini bv – blijk ik niet zo goed te zijn. Ik doe net alsof ik hem niet heb gehoord, en stook het vuur nog wat verder op.

‘Bedankt dat ik mag blijven eten,’ zegt Gijs tegen mijn ouders.

Mijn vader geeft hem een boks. ‘Tuurlijk joh, alleen maar gezellig! Hebben jullie trouwens nog een beetje geslapen vannacht in die ouwe hut? Het ging aardig tekeer buiten!’

‘O ja? Niks van gemerkt,’ zeg ik vlug. Gijs stoot me aan en ik onderdruk een geeuw. Mijn ogen flitsen naar Cleo, die haar best doet om serieus te blijven kijken. Dankzij dat spookverhaal en dat rotgeintje van Cleo hebben we nauwelijks geslapen. Maar dat hoeft niemand te weten.

Mijn oma komt naar buiten met twee grote stokbroden en een bord vol smeersels. Bluf volgt haar, met zijn bek open, hopen op vallende kruimels. Ik hoop maar dat mijn dure bromvlieg in zijn maag daartegen kan. Ik snijd twee stukjes brood af en smeer er kruidenboter op. Spike legt de burgers op de barbecue, terwijl hij danst op de tropische muziek die uit een oude speaker schalt. Cleo is naast onze oudere zus Angel gaan zitten, op de tuinbank. Allebei zijn ze volledig verzonken in hun telefoons.

Bluf drinkt uit een drinkbak in de vorm van een hamburger. ‘Wauw, heb je die nieuw, Bluffie?’ vraag ik.

Zonder op te kijken van haar telefoon, zegt Angel:

‘Heb ik van een vriendin gekregen. Haar oma had die gewonnen bij de bingo, maar zij hebben geen hond.’

Bluf steekt zijn hele kop in de drinkbak, en schudt dan de druppels onze kant op. ‘Uitslover,’ zeg ik lachend.

Gijs loopt naar Bluf en aait hem op zijn borst. Bluf tilt zijn linkerpoot op, zodat Gijs er nog beter bij kan.

‘Wat heeft hij grappige oren,’ zegt Gijs, wijzend naar het ene oor van Bluf dat recht overeind staat, terwijl het andere platligt.

‘Niet aankomen!’ roep ik iets te hard en helaas ook iets te laat. ‘Dan gaat-ie in de turbostand...’

Maar Gijs kriebelt met zijn vingers al aan het opstaande oor van Bluf. Het andere oor van Bluf springt ook omhoog, en zijn staart begint te draaien als een propeller. Dan schiet hij vooruit, galoppeert drie rondjes door de tuin, springt over de voeten van oma, op het bankje – en er weer af, holt met twee poten door zijn waterbak en komt tot stilstand in een plantenbak. Gijs staat met grote ogen te kijken. Wij lachen allemaal. Dit hebben we al zo vaak gezien. Hoe het kan weet ik niet, maar het linkeroor van Bluf lijkt zijn turboknop te zijn.

‘Ik heb trouwens een nieuwe truc,’ zegt Spike. ‘Voor op het Grollen- en Trollenfestival!’ Ik ga rechtop zitten. Dat festival is hét feest van het jaar. Iedereen is al maanden bezig met de voorbereidingen. Het is de kunst om de perfecte outfit te vinden en een originele grap te bedenken. Die dag mag je namelijk iedereen in de maling nemen. Klinkt als een perfect feest voor mijn familie, en dat is het ook. Want zij zorgen er natuurlijk altijd voor dat ze er zélf beter van worden. Dit jaar kijken Cleo, Gijs en ik nog meer uit naar het festival dan anders, want éindelijk zijn we oud genoeg om aan alle activiteiten mee te mogen doen.

‘Zijn jullie er klaar voor?’ vraagt Spike. Hij pakt drie kartonnen bekertjes en zet ze omgekeerd op de tuintafel. Dan

vist hij uit zijn broekzak een rode bal van schuim, ongeveer zo groot als een pingpongbal. Hij stopt het balletje onder de derde beker en kijkt Gijs aan. 'Ik ga nu de bekertjes husselen, en jij moet goed blijven opletten waar de bal zit.' Gijs knikt.

'Mallie Wallie waar is je ballie?' Spike schuift de bekertjes over tafel, en zet ze in een andere volgorde weer terug. Gijs tikt op het tweede bekertje en ja, daar zit de bal!

'Nu maken we het iets moeilijker,' zegt Spike. Hij doet de bal onder het eerste bekertje. Dan verschuift hij de bekers, dit keer razendsnel. 'Mallie Wallie waar is je ballie?' Met veel moeite volg ik de beker met de bal, die staat nu op de derde positie. Gijs wijst ook de derde beker aan.

Spike grijnst terwijl hij de beker optilt. 'Helaas, hier zit hij niet. Volgende keer beter opletten, hoor!'

Ik weet dat Gijs sowieso had verloren, welke beker hij ook had gekozen. Het balletje heeft Spike namelijk allang laten verdwijnen.

Gijs is onder de indruk. 'Bent u goochelaar?' vraagt hij.

Spike knikt. 'Zo zou je het kunnen noemen, ja. Met mijn trucjes goochel ik het geld van andere mensen naar mijn...'

Gelukkig kan hij zijn zin niet afmaken. 'Hallo?' klinkt een stem in de verte. 'Is er iemand in de tuin?'

'Kijk jij even wie daar voor de deur staat, Angel,' zegt mijn vader. 'Als het zo'n oplichter van een of ander bedrijf is, zeg je maar dat we al een abonnement hebben, hoor.'

Zuchtend staat mijn grote zus op. 'Waarom ik? Vinnie kan ook weleens wat doen. Of Cleo.' Ze stampt om het huis heen, naar het hek aan de voorkant. Even later keert ze terug met een man achter zich aan.

'Pap!' roept Gijs uit. 'Je bent veel te vroeg! Ik had toch geappt dat ik hier nog zou barbecueën vanavond! Ik ga nog niet mee, hoor!'

De man frons. 'Sorry, niet gezien, het was ontzettend druk op mijn werk. Zal ik later terugkomen?'

Spike schudt zijn hoofd. ‘Tuurlijk niet, eet gezellig een hapje mee. Het is onze eerste voorjaarsbarbecue. We hebben genoeg!’

De vader van Gijs glimlacht. ‘Nou, daar zeg ik geen nee tegen. Het ruikt heerlijk.’

Gijs leunt achterover. ‘Er is een nieuwe video,’ fluistert hij in mijn oor. ‘Van de Hersenvreter.’

Ik voel een rilling over mijn rug gaan. Gijs houdt zijn telefoon half onder de tafel, tussen ons in, zorgt dat zijn geluid uitstaat en drukt op de afspreekknop.

Het is een video van een slaapkamer. Ook al is het beeld wat wazig, ik zie een kast, een levensgrote knuffelbeer en een slapend meisje in een eenpersoonsbed met een roze dekbed. Over de vloer kruipt een donkere vlek. De vlek heeft de vorm van een persoon, maar is toch niet helemaal menselijk. De donkere massa schiet onder het bed van het slapende kind. Ik kan mijn ogen er niet vanaf houden. Het is precies zoals bij de video in de tent!

Even later begint er iets te bewegen. Schaduwvingers omklemmen de rand van het bed en klimmen langzaam omhoog, naar het meisje. Ze heeft niets door. De vorm wordt langer, alsof hij van klei is gemaakt, en verdwijnt dan in één keer in het oor van het meisje. Seconden verstrijken, en dan kruipt de schaduw als een slang uit haar andere oor. Het meisje lijkt iets te voelen, want haar ogen gaan open en ze schiet omhoog.

Van schrik schiet ik zo hard naar achteren dat ik bijna omval. Dit is doodeng!

‘Gaat het?’ vraagt oma. Ze kijkt me strak aan. Ik knik en staar naar het stokbrood, dat nog onaangeroerd op mijn bord ligt. Dan aait ze op een lieve-oma-manier over mijn wang. Vlug duw ik haar hand weg en kijk opzij of Gijs dat heeft gezien. Hij moet niet denken dat ik een oma’s-kindje ben. Maar Gijs is ook geschrokken, hij is zo wit als zijn

bord. ‘Geloof je het nu?’ fluistert hij, terwijl hij zijn telefoon wegstopt. ‘Die Hersenvreter bestaat echt!’

Verderop horen we mijn ouders en Spike lachen met de vader van Gijs. ‘Ik wist niet dat je zo’n gezellige pa had!’ roept Spike naar Gijs. De mannen proosten met hun glazen, terwijl mijn moeder nog wat salade op het bord van Gijs’ vader schept.

‘Kijk die oudjes nou! Die oom van je is echt gek!’ Gijs stoot me aan en ik glimlach. Ik wil nu helemaal niet aan die stomme Hersenvreter denken, het is vanavond zo gezellig.

‘Zeg, wat wonen jullie hier bijzonder,’ zegt de vader van Gijs. ‘Zo verscholen achter een industriegebied.’ Hij wijst naar de loods aan de voorkant van ons huis. ‘Is dat bedrijf van jullie?’

Mijn vader knikt.

‘Waar handelen jullie dan in?’

‘O, een beetje van dit en een beetje van dat. We denken hier niet in hokjes,’ antwoordt mijn vader, ‘we helpen mensen op allerlei manieren. Van hun geld af.’ Hij lacht hardop.

Spike grijnst. ‘Het is maar net waar we iets naar binnen kunnen hengelen.’

‘En wat doe jij voor werk?’ vraagt mijn vader.

De vader van Gijs neemt net een hap van zijn hamburger, en antwoordt met volle mond: ‘*Bwemoosseptembosietie.*’

Geen touw aan vast te knopen. ‘Sorry, welke positie?’ vraagt mijn vader.

De vader van Gijs slikt zijn eten door en herhaalt zijn antwoord: ‘Ik ben hoofdinspecteur van de politie.’

Spike’s gezicht verstrakt. Mijn moeder stopt met opscheppen en mijn vader stopt met lachen. Het is alsof iemand aan de noodrem van het feest heeft getrokken.

Na een lange, ongemakkelijke stilte, zegt Spike: ‘Politie? Hm, interessant. Ik heb altijd al een vriend bij de politie willen hebben.’ Dan draait hij zich om en loopt naar binnen. Mijn moeder raapt wat glazen bij elkaar en loopt ach-